

Marijin List

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhaila l. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na sküpní naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tñdi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Dühovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se slüžijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom družstvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš slüžiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI.

Na Dom sv. Franciška so darüvali v dinaraj sledeči: Domonkoš Ana Strehovci za pomoč 6, Kolmanko Štefana dovica, Gradišče 19, Kolmanko Štefana dovica Ana nab-ala v Gradišči 52 50, Šalika Štefana dovica. prepis 44, Žižek Marta, Črensovci iz Francije 10, Zver Ivan, knjigovez, M. Sobota 37-25, Matjašec Štefan, V. Polana 20, Seljak Marija, Stara vas, p. Žiri, nab-rala 40, Drvarič Kristina Francija 11.75, Krampač Aga, D. Bistrica 5, Kolenko Ivan i Katarina iz Francije 10, Kuzma Čilika, Krajna 25, Kalman Ana, Veronika, Vilmoš, Štefan 4, Gubič Alojzija, Trdkova, prosi po sv. Tereziki za blagoslov 4, Hozjan Štefan, Trnje iz Francije 70, Hozjan Ignac, V. Polana 10, N. 50, Kolenc Štefan, Gumilica 5. — Oča sirot, povrni vsem obilno.

Izdali smo v Din: Tobačni izvleček za škropljenje drevja 42:50. Dača od šum v Vukovič Grabí pri Štrigovi 1378.

O D B O R.

Na podporo Marijinoga Lista so darüvali v dinaraj sledeči: Lukovnjak Zofka Štrigova 10, Horvat Terezija, Francija 14 75, Vučko Kata, Francija 10 fr., Balažic Marija, Francija 8, Antolin Mihajlo, Kula 24 75, Bertalanic August, Francija 0 50, Kavaš Matjaš, Francija 4, Šeško Konrad, župnik, Sv. Ana v Slov. goricah 20, Krampač Aga, D. Bistrica 2, Kolenc Štefan, Gumilica 10. — Marija povrni vsem obilno

Uredništvo i uprava
MARIJINOGA LISTA.

LETO 35.

8. NOVEMBRA 1939.

ŠTEV. 11

*ZDRAVA, MILOSTI PUNA, GOSPOD JE S TEBOV,
BLAGOSLOVLENA SI TI MED ŽENAMI. (Luk. I. 28.)*

Mamika, Kralica očiščišča! Mamika, Kralica Vseh svetnikov! Zgledni se na svoje sine i svoje hčeri, ki trpijo v tom groznom očiščevalnom ognji. Reši je. Reši je po svojoj popolnoj lübezni, po vseh svojih popolnih jakostaj. V tebi nepopolnoga nikaj ne bilo, ti si vsako jakost v najpopolnejšoj meri zvršavala. Tvojega Sina reč pravi, reč Boža, da je „l ü b e z e n v e z p o p o l n o s t i.“ (Koloss. 3—4) Nišče pa ne tak popolno lübo Boga, kak ti. Po toj popolnoj lübezni so vse tvoje jakosti najpopolnejše. Takša je tvoja poniznost, takša je tvoja krotkost, takša je tvoja lübvav do bližnjega, do sovražnika, takša tvoja potrplivost i zmernost, takša tvoja pravičnost i nedužnost, z ednov rečjov, vse tvoje jakosti so dosegnoli vsikdar i vsepovsedi tisti najvišiji vreh dovršenosti, kak je Bog želo. I mi? Samo caplamo na poti popolnosti, komaj se vlačimo naprej. Toti ne mrmramo na trpljenje, ali komaj čakamo tisto minuto, gda si je olejšamo, ali se ga pa znebimo. Ne želimo toti tistoga i se ne srdimo na njega, ki nam je kakšo krivico prizadjao, ki nas je ponižao, ošpotao, ali z lepimi očmi ga li ne gledamo, nekaj li vsikdar kopa v nas proti njemi. Živemo toti čisto poleg svojega stana, a vendar se ne zatajüjemo zadosta v jeli i pili, ne ogiblemo se junaško grešnih prilik i s tem si skušnjava büdimo i je krepimo. K svetomi obhajili toti hodimo iz lübezni i se ščemo po njem posvetiti, spolniti, ali če ne doblimo tolažbe v srce, že cagamo, že dvojimo, že se nam režejo peroti viipanja. O kak slabi, nepopolni smo mi. Vse nači je živila Bl. D. Marija. Vsikdar je bila junaško popolna, dober Bog je bio ž njov vsikdar popolnoma zadovolen, ar niti za vlas ne prelomila nikdar njegove vole pa tidi žele nej. Sladka, dobra mamika! Prosim te na tvojo popolnost, spolni naše düše, naj rastejo i dorastejo v jakostaj. Tvoja popolna lübezen naj nadomesti našo slabo na tom i drugom sveti, ka se po njej hitrej zdignemo til iz smeti nepopolnosti, tam pa iz nepopolnosti žgečega purgatoriumskoga ognja.

Kralica očiščišča
operi dečico!

Kralica vseh svetnikov
spolni dečico!

S r č e n.

TALBOT MATJAŠ GOREČI TRETJEREDNIK.

V nedelo, na den presv. Trojstva, 7. jun. 1925. je pred nekov malov trgovinov v Dublini, glavnomo mesti Irske, spadno nakla postaren možiček, ki je bio sigurno namenjeni k sv. meši v bližnjo cerkev presv. Odrašenika. Neka ženska, ki je to vidla, je včasi prišla s kupicov vode, njemi zdignola glavo i njemi štela dati piti, misleč, da je to samo hipna slabost. Kda je pa vidla, da možiček vmira, je hitro poslala po dühovnika i po reševalni voz. Oba sta včasi prišla. Dühovnik je mogeo podeliti vmirajočemi samo sv. odvezo i sv. slednje mazanje. Med prevozom v najbližjo bolnico je v reševalnom vozi vmro. Kda so ga v bolnici pripravljali, da ga položijo na mrtveče lese, so vidli, da ma tretjeredniški pas i škapuler i čüdna pokorila na teli. Bio je ves povezani z železnimi lanci, ki so se njemi zajeli v telo. Što je bio koli te velki spokornik? Od začetka nišče ne znao dati kakšega pojasnila. Pomali se ie začnolo šepetati, da je to neki preprosti, pobožen delavec, ki so ga telikokrat vidili na poti v cerkev. Pa komaj njegova sestra, pri šteroj je stanüvao i ki ga je pogrešila, je povedala, kda je prišla v bolnico, da je mrtev njeni brat — Talbot Matjaš.

Narodo se je v Dublini leta 1856. Bio je proletarsko dete. Poleg njega je bilo v družini še edenajst vüst, ki so rada jela, bratcov i sestric. Razumlivo je, da so bila pri zaslužki delavca — težaka večkrat lačna. Što bi teda zamero staršom, če so komaj čakali, da so starejša deca, kda so dovršili lüdsko šolo, mogla bar za hrano i obleko sama zaslužiti. Tüdi naš Matjaš je šo po končanoj lüdskej šoli pri Krščanskih bratih včasi slüžit. To je pa gotovo nevarno za takšo deco. Jako radi se zvüna doma pokvarijo. Tüdi Mätjaš se je, kak so se njegovi bratci pred njim. Prva njegova slüžba je bila v nekoj vinskoi trgovini. Raznašao je razna naročila. Starši pa so naskori opazili, da se vda ja pijači. Da bi ga toj strasti pravočasno iztrgali, so njemi preskrbeli slüžbo v pristanišči. Ne so pomislili, da ga bodo predstavili z dežja pod kapelco, tam je najmre meo zädosta prilike, priti do žganice, s šterov se je tüdi včasi sprijazno. S 17. letom je bio pravi pijanec — šnopsar. S tem letom je toti znova menjao slüžbo, a žganici ne se odpovedao, preveč se je že pobrato ž njov. Ka je zaslužo, je zapio. Šče premalo njemi je bilo. Pio je tüdi na račun bodočega zaslužka i ka je mogeo, je odao, da si je za izküpicek privoščo žganico. Dostakrat je prišeo bos ali brez kaputa domo. Tak je šlo ta do njegovoga 25. leta.

Te pa ga je previdnost boža po slüčaji, ki ne bio slüčaj, preokrenola. Zavolo pijanosti so ga za tjeden dni odslovili z dela. Tisti tjeden sezna ne meo kaj, da bi zapio. Na vüpanje pa njemi nišče več nikaj ne dao. A ravno tisto soboto ga je v guti posebno ščegetalo. Nastavo se je pri poti, po šteroj so ho-

dili njegovi tovariši z dela. Prepričani je, da ga bo te ali ov pozvao s sebov na štampri. A vsi so ga samo pozdravili i se paščili mimo njega dale. Razočarani nad prijateljstvom toga sveta, je tisto soboto prvič po dugom časi prišo trezen domo. I še tisti večer je po treh letaj znova šo k sv. spovedi. Nato je stopo še v župnišče, da se po irskoj navadi pred župnikom zaveže, da en mesec ne bo zavžio nikše alkoholne pitvine. V kratkom pa je občüto, da je ležej obečati, kak pa držati. Držao je toti, ka je oblübo, a priznao, da si je pogostoma zaželo, da bi bio skoro konec tistoga meseca. Premagao se je li, ar je vsaki den hodo k sv. meši i k sv. obhajili. Kda je mesec mino, se je zavezao za nadalne tri mesece, nato za edno leto i nazadnje za vse življenje. S popunov dosmrtnov vzdržnostjov se je začno v njegovom življenji tisti temeliti preobrat navzgor, ki se je zatem stopnjevao do one spokornosti, ki so jo po njegovoj smrti najšli na njem.

Nekaj časa je mislo, da si ustanovi svojo družino. Po devetdnevnici, ki jo je na čast Materi božoj v te namen opravo, je spoznao, da bo bolše za njega, če ostane neoženjeni. Nato je osemnajst let živo pri svojoj materi, nato pa do smrti pri svojoj sestri, Meo je svojo skromno sobico, ki jo je takrekoč v kapelico spremeno. Vse njene stene so bile pokrite s svetimi podobami, samo posteo je svedočila, da je navadna soba. Bila je ta posteo svojevrstna: pokrite gole deske i preoblečeni leseni štor za zglavnik. Ve pa posteo v njegovom življenji ne dosta pomenila. Njegov dnevni red je bio etakši: Vsako zajtro je stano že ob dveh, poklekno pred posteo i dve vöri molo. Nato se je začno posebi pripravlati za sv. mešo i sv. obhajilo. Da je mogeo k ranoj petoj, ali sledkar k polšestoj sv. meši, je premeno svojo dotodašnju službo. Prevzeo je službo težaka v nekšoj lesnoj trgovini. Navadno je čakao že pred cerkvijov, kda jo je prišeo cerkevnik odpirat. Najprle je küšno prag, nato ga je komaj prestopo. Njegova prva pot je bila k tabernakli, Jezuša počastit. Nato je še pred sv. mešov opravo križno pot. Po goli kolena j je šo od postaje do postaje. Da pa ne bi što toga opazo, je noso kaput, s šterim si je kolena pokrivaio. Med sv. mešov je opravo bližanjo pripravo na sv. obhajilo, k šteromi je pristopao med njov. Za zahvalo nikdar ne nücao kakše knižice, nego si je z Jezušom od srca do srca pogučavaio. Delaven den si toti ne mogeo dugo ž njim pogučavati, ar se njemi je müdilo na delo, a zahvalo je prek dneva nadomesto. Ve se je vsikdar z Bogom pogučavaio. Po nedelaj i svetkaj ga je pa ne bilo mogče dobiti iz cerkve. Kda je pa bio že betežen, je edno nedelo zapisao na listek, da je meo srečo biti pri 21 sv. mešaj.

Delaven den, kda je prišeo iz cerkve, je zavžio malo kakao s krühom i se nato odpravo na delo. Med potjov je ešče ednok obiskao Jezuša. Pri deli je bio jako vesten i natenčen. Nikdar ne zamüdo, nikdar postaplao. Kda je voz naklanoga lesa odposlao i čakao na drugoga, se njemi je vidlo škoda na časi

za prazne guče. Stopo je v bližnjo hišico i tisti čas premolo. Za južino je meo malo čaja i krüh. Vsaki drugi den je pa meo post i te si niti toga ne privoščo. Poleg celoga adventa i tri dni posta v tjedni tüdi druge dni ne koštao nikšega mesa. Ravno tak skromen je bio njegov obed i večerja. Njegov zaslužek, kak delavca težaka, ne bio velki. Pa še te se je po sobotaj na poti domo precí zmenšao. Vsikdar je najmre srečao koga potrebnejšega, kak je bio sam. Od tistoga pa, ka njemi je ostalo, je vsako soboto še nekolko djao strani za misijone. S temi prihranki je vzgojio ednoga misijonara, za drugoga je pa zbirao, kda ga

Naši v Franciji: Krampač Katica, naročnica naših listov, s svöjov prijateljicov veselo misli na Slovensko Krajino.

je smrt prejšla. Če je bio doma, je bio najraj sam v svojoj sobici. Tam je čteo pobožne knige, spevao svete pesmi i molo. Kakšega časopisa nikdar ne čteo.

Pred svetom je svojo pobožnost i spokornost skrbno skrivao. Za vso njegovo bogato notrašnjost sta znala samo njegoviva dühovniva voditela Huckey i Walsh, ki sta pa to skrivnost odnesla s sebov v grob. Ka znamo od njega, znamo od njegove sestre i tistih, ki so njemi bili bližnji i ne mogoce pred njimi vsega skriti, čeravno bi rad. Za njegovo starokrščansko spokornost niti sestra ne znala. Kda je morao dve leti pred smrt-

gov zavolo oslabeledosti srca za dugši čas v bolnico, je lance odložo i je doma skrbno zakleno. I če bi znao, ka ga na tistoj usodnoj poti, na šteroj je spadno na tla, čaka, bi gvüišno ravno tak napravo. Dnes je njegov grob prava boža pot, kde se go-dijo čüdežna uslišanja. Škofijski proces za blaženoga je že dovršeni. Vüpamo, da bodo delavci, težaki v doglednom časi do-bili svojega modernoga patrona: bl. Talbota Matjaša — tretje-rednika.

Gledajte, draga deca sv. Frančiška, živi vzgled, ka stvori milost, če najde dovzetno, požrtvovalno volo. Je pač istina, ka je pravo Jezuš nekoj pobožnoj düši: „Večkrat stvarjam najveške umetnine iz smeti“. Mi nekam obvüпно pravimo: „Pijanec se spreobrne, kda se v jamo zvrne.“ Boža milost, ki je najšla pripravno i požrtvovalno volo, pa je iz pijanca Talbota Matjaša napravila svetnika. Niedna strast v človeki ne požene tak globokoga korenja, da bi je odločna vola, podprta po milosti, ne mogla vö zmeknoti i na njeno mesto posaditi nasprotne jakosti. Što pravi, da ne more ali da njemi ne dano strgati se iz obimanja te ali one strasti, bi bole prav i po istini morao praviti, da to nešče. Kajti dovzetnoj voli nikdar ne trbe čakati milosti, kak mora navadno milost čakati volo.

Kem menje se more takša düša zanesti na svojo, mogoče dobro, a oslabeledo volo, s tem vekšim zavüpanjom se mora vrči v obimanje milosti, tem strastneje se mora okleniti sredstev, ki jih ona pripravila za njeno rast v Bogi. Tüdi naš Talbot Matjaš bi se nazlük svojoj dobroj voli, dati slovo kupici, vrno k njej nazaj, če se ne bi tak krčevito oprijao sredstev milosti, v šterih moči je vzdržao i se vtrdo na poti zmernosti, odnosno popolne zdržnosti od alkoholnih pijač. Nato pa se je začno zdigavati od čednosti do čednosti, dokeč ne vseh zvezao v krasen šopek, ki diši samo na svetniških prsaj.

Da njemi je bio pri toj rasti v bogipodobnost tretji red s svojim jasnim Frančiškovim vzorom i bogatimi milostmi v veliko pomoč i pobüdo, je brez dvoma. To pa zato, ar ne obvisi na njegovoj lüpini, nego je šo do njegovoga jedra. Njemi tretji red ne bio, kak vnogim drügim, samo bogato založena zakladnica odpüstkova, s šterimi lahko svoje duge pred Bogom plača, nego njemi je bio evangelijska šola kršćanske popolnosti. Posebno globoko je zajeo njegovoga düha spokornosti.

Tretji red je spokorni red. Tak se tüdi imenuje. Ne v tistom smisli, kak da bi bio samo za bivše velike grešnike. Kajti spokornosti, zatajüvanja ino premagovanja trbe tüdi, da človek ne postane grešnik. Spokorni red je v evangelijskom smisli, ki pravi: „Delajte pokorö, zakaj nebesko kraljestvo se je približalo“. (Mat. 3, 2.) Šče praviti, vsaki, što šče, da bo Kristuš zakralüvao i kralüvao v njegovom srci, mora delati pokoro. Düh spokornosti je pogoj kraljestva božega v nas; kem vekši je te düh spokornosti v naših düšah, tem lepše je v njih razvito bože kraljestvo.

Naš vzornik Talbot Matjaš je meo dūha velikih spokornikov stare krščanske dobe. Zato je ž njimi dozoro za oltar.

Bratje i sestre v sv. Frančiški! Toga dūha spokornosti v tretjem redi dnesden preveč pogrešamo, čeravno je te dūh njegovo bistvo. Prevnogi stopajo v njega samo zato, ar je bogata zakladnica odpustkov. Ž njimi bi radi na večer svojega življenja sami poplačali svoje duge pred Bogom, dokeč njim vretine milosti še tečejo. Ne pravim, da to ne pametno. Da bi vsi bar telko uvidevnosti meli. Vsekak pa ne najvzornejše. To se pravi obvisiti na lūpini. Trbe do jedra, do bistva, do dūha evangelijske spokornosti, ki zgledno krščansko življenje posebno med denešnjim bogopozabnim svetom zahteva.

Zato, deca sv. Frančiška, po zgledi našega vzornika br. Matjaša: Na globoko, do dūše, ki jo je sv. Frančišek vdehno svojemi tretjemi redi i ga po njoj krsto spokorni red, odnosno njegove člane spokorne brate i sestre. Ne mislim, da bi delali tak strogo pokoro, kak jo je delao brat Matjaš. Ne vsaki zato. Dūh spokornosti je pa vsakomi potreben, celo za najnižišo stopnjo božega življenja, še bole pa za višiše stopnje dūhovnoga življenja. I tretji red je po svojem nameni šola krščanske popolnosti med svetom, teda najvišiše stopnje dūhovnoga življenja. Zato še ednok: Na globoko i visiko k takšim vzvišenim tretjerednim vzorom, kak je br. Talbot Matjaš i še toliko drugih. Amen.

(P. Hugo Bren v „Vzajemnosti“.)

POKOJNIM VOJAKOM.

V srditoj ste bitki
šli z sveta na sod,
v trenutkih prebridkih
se loč'li odtod . . .
Vse prišlo je naglo,
gda počo je strel,
odneso vam glavo
brneči šrapnel.
Zamazana dūša
oprala se ne,
skūšnjava najhūjša
prijav'la se te . . .
Reč: „Jezuš pomagaj“,
se samo glasi,
gda v zgūbi i zmagaj
vas smrt pokosi . . .

O kelko trpljenja
prineso vām boj,
svedoči to zemla,
ki pila vaš znoj.
Zato vas rešilo
smilenje z nebes,
vas vrglo v čistilo,
i v pekla ne ples.
Se čistite v ognji,
ki grozno pečé,
želete pomoči,
nam pravi srce.
Za naše molitve
nam spravite mér
i za pokoritve
vseh milosti žer.

* * *
Pokojne vojake
gda rešimo z mok,
te dūšice drage,
mir daje nam Bog.

S r č e n.

ČLOVEK, POMISLI, SAMO OD BOGA SI I SAMO ZA BOGA.

„Vse je zavolo sebe včino Gospod“ (Pril. 16, 4). Tak pravi On sam, ki nikoga vkaniti nemore i koga tūdi nišče vkaniti ne more. „Za sebe, za sebe delam, i svoje dike drugomi ne dam. Poslušaj me, Jakob, i Izrdel: Jaz sem, jaz te prvi i jaz te zadnji.“ (Is. 48 11, 12). Gospod je prvi, to je začetnik tvojega obstoja, človek, Gospod je zadnji, to je namen tvojega obstoja, človek. Jezuš, tvoj mili Zveličar ti pravi, kak se čte v knigi Skrivnoga razodetja (1, 8). „Jaz sem alfa i omega, začetek i konec, prvi i zadnji“ za Boga ti stvorjen človek. Ne, da vživaš, ne da se obo-gatiš, ne da si hvaljen, ne da si svetoznani vučenjak, ne da v brezdelji živeš, ti si stvorjen, da v tistom stani, šteroga ti je sam Bog zvalo, Njega odičiš.

Po Bogi si stvorjen i za njega si stvorjen. Nega nikaj brez njega i vse ka je, je za njega. Vsaki človek shaja od njega i vsaki odhaja k njemu. Bog je začetek vsakoga človeka i Bog je-dino je njegov cio. Jedino po Bogi smo i zato jedino on je naš cio, naš namen. On je te prvi, on je te zadnji. Zmes nega ni-koga i nikaj. Ne starišov, ne dece, ne vrednosti, ne veselja, ne trpljenja, ne nikaj, Bog jedino je tisti, za koga moram živeti, da ga odičim. Nemogoče je, da bi človek brez Boga prišo na svet i zato je tūdi nemogoče, da bi živo v drugi namen, kak za Boga. Bog ga je stvoro samó za sebe. Bog je pa največše dobro. Člo-veči cio je največše dobro. Kak velika čast. Oj, i kak velika blodnja te cio zameniti z malenkostmi. Mesto Boga, neskončne lepote iskati minljivo zemeljsko lepoto, mesto Boga, neskončnoga veličastva, iskati zemeljsko čast, mesto Boga, neskončne i večne blaženosti, iskati hipno radost i to celo zamazano radost. Kak velika blodnja, kak velika slepota!

I da je Bog cio človečega življenja, je Bog določo tūdi sred-stva, z šterimi pride človek do Boga, do svojega cila. Druga sredstva ne pelajo k Bogi, samo ona, štera je sam določo. Kak nemorem požeti pšenice, če nesam je sejao, ar je brezpogojno sredstvo za žetev sejanje, ravnotak ne morem Boga dosegnoti po drugoj poti, kak štero je on določo.

I ta pot, ta sredstva za dosego Boga so zapopadena v ed-noj jedinoj reči: Jezuš. Jezuš, naš Zveličar je od Boga določeno sredstvo, po kom pridemo do Njega. Bog nas šče meti i ka nas dobi, je svojega Sina poslao, da nam postane „pot, pravica i žitek“, da nas v pravici pripela k Bogi, ki je večni žitek. O kak velika je čast človeka! O nedopovedliva je Boža lübezen do njega. Dužnost njegova je zato to boža lübezen povračati z lü-beznostjov, to je živeti samo i jedino za Boga.

EVANGELIUMI MESECA NOVEMBRA.

NA DEN VSEH SVECOV.

Tisti čas videvši Jezuš vnožine, je šo na goro i gda je seo, so pristopili k njemu vučenicje njegovi; i odpro je vüsta svoja, i je včio govoreči: Blaženi so siromacje v dühi, ar je njihovo kraljestvo nebesko. Blaženi so krotki, ar ti bodo deželö posedli. Blaženi, ki se žalostijo, ar se oni obveselijo. Blaženi, ki gladüjejo, i žejajo pravico, ar se oni nasitijo. Blaženi milostivni, ar oni smilenje dobijo. Blaženi, ki so čistoga srca, ar oni bodo Boga gledali. Blaženi mirovni, ar se bodo sinovje boži zvali. Blaženi, ki zavolo pravice preganjanje trpijo, ar je njihovo kraljestvo nebesko. Blaženi ste, gda vas zavolo mene preklinjali i preganjali bodo, i do gučali lažljivo vse hüdo proti vam. Radüjte se, ino se veselte; ar je vaš najem obilen vu nebesaj. (Mat. 5, 1—12)

NEDELA PO RISALAJ DVAJSETA I TRETJA.

Tisti čas, gda bi gučao Jezuš vnožini, glej neki poglavnik shodnice je pristopo, i molo ga je govoreči: „Gospod, hči moja je zdaj mrla; ali hodi, i položi roko tvojo na njo, i živela bode.“ Jezuš stavši ide ž njim, i vučenicke njegovi. I glej, žena, ki je na krvotoki trpela dvanajst let, je pristopila odzadaj, i doteknola se je roba njegove obleke. Mislila si je najmre vu sebi: či se doteknem samo njegove obleke, ozdravim. Obrne se Jezuš, jo pogleda i pravi: vüpaj se, hči: tvoja vera je tebe ozdravila. I ozdravila je žena od tiste vöre. I gda bi prišeo Jezuš vu hižo poglavnikov, i vido bi žveglare, i vnožino zburkano, völo je: „Odstopte; ar je deklíčka nej mrla, nego spi.“ I osmijavali so se ž njega. I gda bi vövržena bila vnožina, je vstopo i prijao deklíco za roko i je stanola. I glas od toga je šo po vsöj tistöj deželi. (Mat. IX, 18—26.)

NEDELA PO RISALAJ DVAJSETA I ŠTRTA.

Tisti čas pravo je Jezuš vučeničkom svojim: Gda bodete vidili gnüsobo opüščenja, na svetom kraji, štera je povedana po Daniel proroki, ki šte, naj razmi, te naj bežijo na gore, ki so v Judeji i ki je na strehi, naj nejde jemati kaj z hiže svoje; i ki je na njivi, naj se ne vrača domo po svoj obleč. Jaj pa nosečim i nadajajočim v tisti dnevaj. Molte pa: naj ne bode vaše bejžanje po zimi, ali na soboto. Ar bode te velika stiska, kakše je ne bilo od začetka sveta do eti mao i tüdi je več ne bo. I če ne bi bili skrajšani tisti dnevi, ne bi se zveličao nieden človek, ali zavolo odebrani se skratijo tisti dnevi. Teda či vam što bode pravo: Glejte, „eti je Kristuš“, ali „etam“, ne verte. Ar stanejo krivi Kristušje, i krivi prorocje: i delali bodo velika znamenja, i čüda tak, da se v blodnost zapelajo, či bi bilo mogoče, i

odebrani. Glejte, naprej sem vam povedao. Či do zato vam pravili: „glejte, vu püstini je,“ nejte vö, „glejte v hrami je,“ ne verte. Kak najmre blisk zide od sunčenoga shoda, ino se skaže do sunčenoga zahoda: tak bodo i prišestje Sina človečega. Gdekoli bodo mrtvo telo, ta bodo se vküpspravljali i jastrebi. Takí po stiski tistih dnevov sunce potemnej, i mesec ne da svetlosti svoje, i zvezde bodo z nebes kapale, i jakosti nebeske se bodo gibale, i te se prikaže znamenje Sina človečega na nebi, i te do se jokali vsi rodovi zemle: i vidili bodo Sina človečega priti na nebeski oblakaj z velikov jakostjov, i z dikov. I pošle angele svoje s trömpötov, i z velikim glasom, i vküp spravijo njegove odebrane od štiraj vetrov, od visine nebes notri do njihovi krajov. Od figovoga dreva se pa včite priliko: gda je že vejka njegova v mézgi, i listje spüščeno, znate, ka je blüzi leto: tak i vi, gda te vidili vsa eta; znajte, ka je blüzi pri dveraj. Zastitino velim vam: ka ne prejde ete narod, dokeč se vsa eta ne zgodijo. Neba i zemla prejde, reči pa moje ne prejdejo. (Mat. 24, 15—35.)

OPASKA.

Či je po Risalaj več kak 24 nedel, teda se po 23. nedeli jemlejo nedelni evangeliomi tistih nedel, šteri so ono leto po treh kralaj ostali.

Naši v Franciji: Naša je postala küharica. Samo ka močnika pa kaše ne sme kühati.

IZ ŽIVLENJA NAŠEGA GOSPODA JEZUŠA KRISTUŠA.

(PO MESCHLERI.)

Sedma blaženost.

Blaženi miroljubni, ar bodo deca boža nazvani.

I. Ka pomeni miroljubnost.

Dvojni mir razločujemo, mir s samim sehom i mir s svojim bližnjim, ali znotrašnji mir i zvünešnji mir.

Mir v nas je v tom, da mamó svojo glavno stremenje naravnost na Boga i njemi podvrženo i da v tom stremenji brez posebnih znotrašnjih i zvünešnjih ovir ostanemo stanovitni i mirni.

Zvünešnji mir ali mir z bližnjim pa obstoji v tom, da se mi ravno za isto trüdimo i tisto ščemo, kak šče naš bližnji, samo da to ne nasprotno božoj voli.

Te znotrašnji i zvünešnji mir je delo lübezni. Z lübeznijov do Boga lübiamo Boga, nad vse drügo i njemi podredimo vse svoje stremenje i je naravnamo na njega. Z lübeznijov do bližnjega pa lübiamo bližnjega kak samoga sebe i zato spoštujemo njegovo volo kak svojo i jo spravimo z njegovov v edno.

Stremenje, te znotrašnji i zvünešnji mir ohraniti, to je miroljubnost. Njena popunost pa je v tom, da te mir ne samo v sebi ohranimo, nego se trüdimo, da ga vsadimo tüdi v srca drüghih, da smo tak nekakši ustanoviteli mirü med Bogom i lüdmi i med samimi. To je popunost te blaženosti.

II. Zakaj naj to miroljubnost gojimo.

Miroljubnost je lepo znamenje lübezni do Boga, ar pomeni prisposodbnost ž njim. Bog je Bog mirü, ar je blaženost i lübezen v samom sebi i do svojih stvari i je šče deležne napraviti svoje blaženosti. Zato ne želi nikaj bole goreče kak to, da bi bio njegov mir v njegovih stvareh. Zednim nas pa ta miroljubnost napravi spodobne Zveličari samomi, šteri se zove Knez mirü i je mir sam, i šteroga življenjska naloga je, da te mir posreduje, kak so to angeli oznanili pri njegovom rojstvi i kak je to sam mnogokrat pravo i so preroki napovedali. Tüdi Sveti Düh vidi v tom miri znamenje svojih lastnosti v nas i nebeški angeli nas po tom znamenji spoznajo za svoje tovariše.

Tak bi moglo biti tüdi kraljestvo Kristušovo, sv. Cerkev, kraljestvo toga božega mirü, evangelij toga krälestva oznanilo mirü, pozdrav njegovih apoštolov, pozdrav mirü i njihova predga oznanjevanje mirü.

Vsemi, ka je božega, nas te mir prisposodabla. Napravi nas celo za sinove i hčere bože, kak že obečanje te blaženosti samo pravi. Med tem nam pa zagotovi bože vodstvo v nas.

Nasprotno pa je nemir sovrašstvo z Bogom i z lüdmi, svaja i vojska je značaj šatanov i njegovoga kraljestva, značaj poganstva i brezverstva.

Delovanje toga mira je delo lübezni do Boga i bližnjega. Mir, šteroga smo opisali, je največša dobrina na zemli, je punost vseh dobrin i blagoslovov, zastava časne i večne sreče i predokus nebes. Kak srečni bi bili lüdje, če bi te mir zadobili! Tisti, ki prinašajo i delajo za te mir, so največši dobrotniki sveta, tej postavljajo mir brez bojne.

Če smo te mir zadobili, pomeni to za nás pravo svetost, ar te mir je lübezen, delo lübezni pa je širjenje božega kralstva na zemli. To nam pa pripravla največše zasluženje pri Bogi.

JMJ.

Črensovci, 24. X. 1939.

Izseljenci - Rafaelova družba v Črensovih.

Gnjes je svetek sv. nadangela Rafaela. Od sv. Rafaela znate, dragi mož, iz svetoga pisma staroga zakona, da ga je Bog poslal v podobi mladeniča mladomi pobožnomi Tobiji, da ga je sprevaljal v delešnji tují kraj po nevesto, ga na poti občuvao pred nevarnov ribov, ga srečno pripelao nazaj i ozdravo njegovoga očo od slepote. „Hvalite Gospoda nebes,“ jim je nazadnje povedao, gda se je razkrio „i pred vsemi lüdmí ga hvalite, zato ka je nad vami včino svoje smilenje! Jaz sem angel Rafael eden od sedmerih, ki stojimo pred Gospodom.“ (Tob. 12, 15.)

Od tistoga časa lüdje častijo sv. Rafaela kak sprevaljalca i čuvara tistih, ki idejo daleč po sveti. Po njem se imenuje družba, ki skrbi za izseljence „Družba sv. Rafaela“.

Zadnja leta se je vnožina naših lüdi selilo v tujino, posebno v Francijo i Nemčijo. Tak daleč je že šlo izseljevanje, da doma ne bilo zadosta delavcev.

Istina je, da je zgodovina mali falaček zemle odrezala lüdstvi naše krajine. I te mali falaček naj bi preživlao skoro 100 jezero lüdi! Nemogoče je to. Šnite krüha so pretenke i tüdi v vsakšoj drügoj reči nam hodi bole potenci. Zato si je lüdstvo prisiljeno iskati krüha v tujini.

Toda, dragi moji, kak je velka za nas potreba zaslužka v tujini, tak je z njov združena neizmerna nevarnost za naš narod. Ne samo, da nam tujina vzeme najbolše delavce, ne samo, da tujina naše delavce izrabla kak robe, da si vnogi zdravje pokvari, ne samo, da je za nas poniževalno ka smo vsikdar samo hlapci, tüdi tisti ki je doma svoj gospodar — je v tujini hlapec, vse to kvarno vpliva na naš narod, nego ešče eden drügi, neizmerno vekši kvar nam dela tujina: *vero jemle našeml lüdstvl i ga zape-lavle na grešna, kriva pota.*

Od toga bi rad spregovoro par reči.

Dragi verniki! Če primerjamo vero našega lüdstva, njega vdanost i pokorščino sv. Cerkvi i dühovščini, zdaj i pred dvana-jstimi leti, vidimo, da je velka razlika. Čeravno dá mirno lahko

trdimo, da današnji den dušni pastiri več delajo kak so delali pred 20 leti, se itak najde vsikdar več ljudi, ki duhovnikov ne spoštujejo, sv. Cerkvi se ne pokoravajo, celo proti vupajo govoriti. Kat. duhovnik pa je i bo vsikdar Kristušov namestnik i što ma vero, naj je kak šte vučeni, to tudi prizna v reči i dejanji. Le tisti ki vere nema, tudi duhovnike nešče priznati. I če pravim, da je vsikdar več takših, ki duhovnikov ne spoštujejo, od njih nespoštlivo govorijo, je to znamenje da jim vera vgašuje, če že ne vgasnola.

Gotovo je, da je vno go kriva svetovna bojna pred 20 leti, ki je vno go naše moške pokvarila, vno go je kriv brezverski na-

Naši v Franciji: Stroj na veter na marofi, na šterom delajo naši izseljenci.

vuk, ki ga vsikdar bole širijo med ljudstvo nešterni naši mladi šolani ljudje, a vno go je kriva tudi tujna.

Vera je velki dar, ki nam ga je Bog dao. Brez nje se nihče nemre zveličati. A te dar, ki ga človek nosi v svojem srci, se lahko gubi i nazadnje popunoma zgubi. Vero si trebe čuvati i jo gojiti, da bo vsikdar bole močna, živa. Dokeč je človek doma pri svojih starišaj i v domačoj fari, se to lahko godi. Starišje, ki so verni, svojo deco včijo i vzgajajo v veri. V domačoj cerkvi se glasi reč boža nedelo za nedelov, svetek za svetkom i što reč božo redno posluša, njemi vera ostane živa, močna,

rasté. V tujini je pa to nemogoče. Čeravno v cerkev hodi, bože reči več ne razmi. Kak pa več bože reči ne posluša, začne vera pešati. Če na ogenj ne mečeš drv, začne vgašivati, naj je prle kakste goro. Človek postaja mlačen, da niti v pamet ne vzeme. — Ešče bole je vera našega človeka v tujini postavljena v nevarnost, če pride k brezverskoj družini, ki vero celo sovraži i se z nje norca dela. Vnogi naš izseljenec zna praviti, kak so se z njega gospodar i družina norca delali, gda je po lepoj krščanskoj navadi molo pred jedjov i po jedi. Eden čas, dokeč ma svoj dom i domače navade živo v spomini, šče zato moli, pomali pa to ta naha i se pred jedjov i po jedi oponaša kak vsi oni. — Ravno tak je s sv. mešov. V začetki, gda ta pride, v nedelo joče, ka ne more k meši, kak je to doma bio navajeni, pomali pa se privči, da si niti ne zmisi na mešo. — Poleg vsega toga naš človek v tujini ne more iti redno k spovedi, ne k obhajili, ne more opravlati svojih verskih vaj. Brezverska družina, pri šteroj služi v tujini, njemi vse to vzeme. Če pa več ne moli, k meši ne hodi, k spovedi tudi ne, obhajili tudi ne — ka šče te ma na sebi krščanskoga? Njegova vera postane v tujini kak drevo, s šteroga se sklestijo vse veke i potrga vse listje. Takše drevo ne more več živeti, začne se sušiti.

Kak pa vera v srci vgašuje, tak začne človek bloditi na kriva, grešna pota. I to je druga strašna nesreča za naše ljudstvo v tujini. Posebno ešče zadnja leta, gda v tujino ide povečini mladina v tistih letaj, gda viheri skušnjav telikokrat i tak močno steplejo mlado dušo. V teh vihernih letaj je duši na pomoč edino živa, močna vera, (ki se izjavla v verskih vajah, v molitvi, v sv. meši, v prejemanju sv. svestev). Vera v Boga, ki je naš nesbeski Oča, vera v Jezusa Kristuša, ki je v sv. hoštiji naš prijatelj, naš brat — ešče več — naša hrana. Vera v neskončno božje smilenje, ki nam pri spovedi vse grehe odpušča. Ta vera edina more mlado dušo podpirati, da je viheri skušnjav ne poderejo. I ravno takše podpore naš človek v tujini nema, je kak tu v püstini, ki ga veter maje se pa ta.

K toj nesreči se prevnogokrat pridruži ešče druga nesreča: grešna priložnost. Naša ženska, dekla i oženjena, je v tujini vnogokrat kak ovca med vukovi. V družbi pokvarjenih hlapcov mora delati od jutra do večera. Srce njoj trepeče dostakrat kak preplašenoj golobici, dokeč ne pozabi sladkoga maternoga opomina, ki njoj ga je dalo za slovo: dete moje, pazi se ka ostaneš poštena; dokeč ešče čüti zadnji materni poljub na svojem telu. Ali pomali na vse to pozabi, prilike so velke i zgodi se tisti strašen spadaj, ki dostakrat pokvari vse življenje. Ka pomagajo te vse jezerke, če je telo i duša oskrunjeno. Ka pomaga svilena obleka, če pokriyle smrad greha, srečnejše je čisto srce, oblečeno v preprosto kmečko obleko. Ka pomaga zidana hiša, če se pa vsikdar gda prestopi prag te hiše, spomni, da je zasluženo v tujini, gde je prelomo svojo zakonsko zvestobo. Ka pomaga beli krüh, či pa bridek zavolo grešne preteklosti. To so ne-

srečni ljudje. V tujino so šli iskat srečo, da bi jo prinesli domov za sebe i za svojo družino. A mesto sreče so najšli nesrečo. Tisti mali penez, ki so si ga v tujini zaslužili, ne more potolažiti srca, šteromi je tujina vzela vero, vzela čistost, vzela mir i zadovolnost.

Dragi moji! To so dogodivščine nas vseh ali vnoгих naših bratov i sester, ki so puni vüpanja zapüstili svoj rojstni dom i se podali v tujino, da bi si tam spravili lepšo bodočnost. A tujina jih je vkanila. Najšli so sicer nekaj tistoga, ka so šli iskat, najšli so nekaj penez, a pri tom smo zgübili drugo — bogastvo svoje düše, štero je neizmerno več vredno kak vse zlato toga sveta. Takše nesrečne ovčice sprejmimo s posebno smilenim srcom, gda se vračajo v naročje Slovenske Krajine. Oni sami največ trpijo i želijo nazaj najti tisti srečni mir, ki so ga negda meli, gda so šče tujine ne poznali. Te mir dobijo samo pri Njem, ki je pravo svojim apoštolum: svoj mir vam dam, pri Njem, ki nas tak lepo zove: pridite k meni vsi, ki ste žalostni i potrtoga srca i jaz Vas bom požlvo. Edino pri Njem si lahko vsakši zaceli srčne rane, ki njemi jih je vsekala tujina.

A ne bi prav napravo, če se ob toj priliki ne bi spomno tüdi vseh tistih naših izseljencev, šterim je mrzla sapa tujine ne škodila, šteri so se vrnili k svojim dragim domačim zdravi na düši i na teli. Hvala dobromi Bogi, tüdi takših je ne malo število. Bodisi, da jih je boža Previdnost vodila, ka so prišli k dobrim, krščanskim družinam, ali pa so bili tüdi v velikih nevarnostih, pa jih je posebna boža pomoč čuvala, da so ostali dobri. Za to veliko dobroto so dužni zahvalo dobromi Bogi i Bl. Devici Mariji.

Samo potrüdimo se vsi, da nam tujina ne bo delale škode, da naši bratje i sestre ne bodo zapravlali svoje düše, gda si spravljajo zemelske dobrine. Ka pomaga človeki, če ves svet pridobi, na svojoj düši pa škodo trpi. Amen.

Halas Daniel.

24. X. 1939. v Črensovcih ob priliki meše za izseljence (g. dekan Jerič).

POMAGAJMO POKOJNIM VOJAKOM.

Nešteti jezeri katoličanskih vojakov so spadnoli na bojiščaj v zadnjih tjednaj. Molimo za nje. Naglo so šli s toga sveta, brez posebne priprave so stopili pred večnoga Sodca. Naj se nam smilljo. Darüjmo te mesec vnoge molitve, vnoga prečiščavanja, zatajüvanja za nje. Molitve za nje, so molitve za mir. Mi njim spravljajmo večni mir, oni nam bodo sprosil zemelskoga.

MISIJONSKA POROČILA

Antolin Avguštin (iz Beltinec), salezijanski misijonar na Japonskom piše, da ma ogromno dela. Zvekšega vsi kleriki po sveti zadnja štiri leta pred posvečenjom mirno vršijo svoje včenje. Našemi misijonari je pa to ne dano. Včiti mora na domačoj gimnaziji po več vör na den, pomagati v mladinskem domu v ednoj velkoj salezijanskoj župniji v Tokiji. Sem se vozi z vlakom. Vsaki den se zbira okoli 300 dečkecov v tom mladinskem domu. Župnijo vodi eden sam duhovnik, pri mladini pa njemi pomaga eden brat pomočnik. Kelko dela čaka nove misijonare!

Indija. Razkolni kristjani, takzvani Jakobiti, se neprestano vračajo v katoličansko Cerkev. V zadnjem časi se je vrnilo v Čengapuri 23 oseb, v Eurianuri 70, v Pampadiji 100, v Taruni 40, v Niranomi 50 itd. Škof Mar Severios je izjavo, da je vekše zanimanje za kat. Cerkev med podeželskim ljudstvom kak po vekših mestaj. V Tiruvalli se je ustanovo tüdi samostan.

Afrika. V vikarijati Jaunde se že od l. 1935 prav lepo razvija zdravstveno delo, ki ga vodi v zvezi z misijonari misijonsko društvo „Ad Lucem“ (k svetlosti), ki ma svoj sedež v francoskom mestu Lile. Glavno zaslugo ma zdravnik dr. Ajoulat, ki je ustanovo dve bolnišnici za zamorce. Te zdravnik je sam prišeo za stalno v Afriko, s svojov ženov pa vodi edno bolnišnico. Drugo je prevzeo njegov tovariš. Vsaki den pride od 200 do 300 nesrečnih betežnikov po pomoč v to bolnice. Vse je v službi misijonstva.

Kitajska. Naš nevtrüdlivi misijonar g. Geder Jožef piše, da se je preselo iz Tungpi, gde je delüvao osem let, nazaj v Linčau. Tü mora skrbeti za dve misijonskivi okrožji. „Pred leti nas je bilo tü pet misijonarov — tak piše — pa smo se tožili, da nas je premalo. Zdaj smo pa samo trije! Zakaj ne pride kaj novih misijonarov iz Jugoslavije? Želno pričaküjemo!“

Japonska. Dne 23. III. je japonski parlament potrdio zakonski predlog od verstev. To je važen dogodek v zgodovini kat. Cerkve na Japonskom. S tem je tüdi kat. Cerkev postala pred postavov ednakopravna z dvema državnima verama, to je, z budizmom i šintoizmom. — V Tokiji se je ustanovilo posebno društvo vučenjakov, ki bodo raziskavali ono dobo, gda je bilo kršćanstvo preganjano. — Misijonar Villion je pred svojov smrtjov pravo: „Če bi blo še ednok mladi i bi mi bilo dano še ednok 80 let na razpolago, bi se znova odpelao na Japonsko, pa bi znova vse svoje življenje žrtvüvao za oznanenje bože lübezni.“

Indija. Indijski dijaki so ustanovili posebno misijonsko zvezo, ki nosi naslov: Študentska misijonska liga vzhoda. Namen

te zveze je, navdušiti dijaško mladino za misijonsko delo sv. Cerkve i jo navajati, da bi to delo podpirala z molitvijov, delom i žrtvami. Dne 29. jan. letos so meli zborovanje. Vdeležilo se ga je prek 1000 dijakinj. Zadnji večer so vprizorili sprevod z *baklami*, štere so prižgali s plamenom večnoga posveta v cerkvi v znamenje, da ščejo ponesti v svet Kristušovo svetlost.

Prva dva zamorca — škofa. Ves kat. svet je z velikim zanimanjem čakao, gda pride čas, da bodo tudi zamorci dobili škofe svojega reda. Vse druge poganske dežele so že mele svoje škofe, samo afrikanci ne. Pokojni papa Pij XI. je posveto 18 škofov Kitajcov, 2 Japonca, 8 Indijcov, 3 Anamce, 1 iz Cejlona 1 iz Abesinije. Zdaj pa je napočo čas, da postanejo tudi zamorci deležni škofovske časti. Prav značilno je, da so ravno novi sv. Oča med prvimi škofovskimi imenüvanji, ki so jih zvršili po svojem nastopi, imenüvali tudi dva zamorca za škofa. To sta Ignacij Ramarosandratana z otoka Madagaskara i Jožef Kiwanuka iz Ugande. Oba so sami sv. Oča posvetili v Rimi.

Sestra Gebhardina Hrastnik piše iz Kitajske med drugim tudi: „Kak naj zavlada Kristuš Krao nad ogromnov, še poganskov Kitajskov? Tak kak nad vsem svetom: s svojim mirom pa s svojo lübeznostjov! Želela bi napisati od toga celo knjigo... Samo misijonarom mora tudi domovina priti na pomoč. Tudi domovina je dužna pomagati Kristušu Krali do zmagoslavja na Kitajskom. — Slovenske družine, vzgajite nove misijonare, nove bojevnike za Kristuša Krala! Za popuno njegovo zmago je vnogo premalo misijonarov. Poleg toga pa molite i doprinašajte žrtve za zmago Kristuša Krala.“

Kitajska. Apoštolski delegat Zanini ja meo predavanje od kitajskih misijonarov. Povedao je, kak lepe uspehe rodi delo misijonarov. Pred bojnov z Japonci je bilo 400.000 takših, ki so prosili za krst. Zdaj pa jih je prek eden milijon. Kak te to? Ali je bojna povzročila to število? Ja, ravno tak je. Pride pa s toga, da so katoličani vsešerom z najvejšov lübeznijov prišli na pomoč poganom, posebno ranjencom v bolnišnicah pa deci, šterim so neprijateli porušili hiže i poklali stariše. G. Zanini milo prosi, da bi prišli novi misijonari na pomoč.

Afrika v vnožinaj sprejema krščanstvo! Tak pišejo. V pokrajini Urungi v belgijskom Kongi je okoli 2 milijona lüdi. V teh pokrajinah število vernikov tak hitro raste, da je nastalo veliko pomenkanje misijonarov. L. 1922. je bilo komaj 14.000 katoličanov. Na konci leta 1932 pa že 80.000. V letih od 1932. do 1938. je bilo krščenih 211.612 lüdi. Dnes je v Urundi nad 300.000 katoličanov. Pripravla se jih na krst 86.000. Za dušno pasterstvo, štero zavolo toga vsaki den narašča, je pa komaj 59 misijonarov i 15 domačih duhovnikov. V veliko pomoč so misijonske sestre. Tü zaistino moramo praviti: Žetva je velika, delavcov pa malo.

R. J.